

SZOBORPARKŐR

Ronaldo fázik

szöveg: Jolsvai András, fotó: Tanyi Adrienne

Nem is csoda, hogy fázik szegény, egy komoly szélcsatornában áll több mint tíz éve a városligeti nagyrét szélén, vékony öltönyzakóban: annak is csak felső részében, merthogy szerény mellszoborról van szó csupán, azt is félig magánerőből állították – Zwack Péter áldozta rá unicumgyárának

nyereségét (illetve annak egy részét), a Washingtonban töltött közös évek emlékére.

Hogy miként került ez az elegáns, piros sál a nyakára, nem tudni, de az tény, hogy a városligeti szobrok a leginteraktívabbak egész Budapesten: azokkal mindig történik valami. Letörnek belőlük egy szuvenírnyi

részt, vagy leöntik őket festékekkel (e tekintetben a közeli Churchill-szobor viszi a prímet, tucatnyiszor öltöztette már a népharag vörösbe), avagy üzennek rajtuk valamit az utó-vagy előkornak, esetleg a jelennek. (A jó öreg Ronald talpazatán hosszú ideig díszelgett a Mister Kapitalizmus felirat, nem tudni, dicsérőleg-e vagy szidólag.)

A tudomány még nem adott megfelelő választ arra, miért főleg a liget szobrai tűntetik ki a tüntetők (így volt ez régen – sőt, réges Reagan, már elnézést –, amikor a kutya sem törődött a liget szomorú állapotával, és így van ma is, amikor a világ ismét két részre – ligetvédőkre és ligettámadókra – esett szét, s amikor minden egyes odvas fáért késhegyig menő küzdelmet vívnak próék és kontráék, de a művészi alkotások megvédésére valahogy egyik félnek sem marad már ereje), így hát végleges feleletet tőlem se várjanak: talán a szobrok akcióközelsége lehet az egyik magyarázat. (Hogy tudniillik a fűre lépés szabadságából következik aztán a szabadosság következő foka is, melynek a faragott kövek látják a kárát.) De persze azt sem lehet kizárni, hogy éppen a Városligetben csoportosulnak azok a szobrok, melyek felállításával nem mindenki ért maradéktalanul egyet.

Budapest átlag száz évente állít egy amerikai elnök-szobrot a ligetben. Kilencszázhatban a jó öreg Washingtont érte ez a megtiszteltetés, a kinti magyarok közadakoztak a kiérkező Kossuthért cserébe. (Ha valaki most azt kérde, mi ebben a csere, igaz van: de arra csak nem várhattak a kettedik utca derék kézművesei, hogy majd a magyarországi jenkik fogják összekalapozni a halhatatlan kormányozó szobrára válót.) Kétezerhatban pedig Reagan következett. Demszky főpolgármester egyenesen a vasfüggöny lebontóját ünnepelte benne avató beszédében. (Horn Gyula másképp emlékezett.) A dolog annyira bevált, hogy nemsokára még egy szobra lett a színészelnöknek, másfélszeres életnagyságban halad a Vécsey utca felől a Szabadság tér felé.

A ligeti Ronald egyébként kísértetiesen hasonlít a keresztnévrokon focistára: a zselézett hajú portugál éppen így fog kinézni harminc év múlva. (Aki nem hiszi, hasonlítsa össze a hetes számú realista madeirai szobrát a ligeti elnökábrázolással.) Nyilván mindkét alkotó a feltétlen győzni akarást látta meg bennük.

Nem véletlenül. ●

Névjegy:

Ronald Reagan, Városliget, Churchill-sétány.
Alkotó: Veres Gábor, felállítva 2006-ban.

